

ГОЛОС МОЛОДІ

УЧИТИ SPEAKS

МІСЯЧНИК

Лютий 1953

diasporiana.org.ua

Рік VII.

Лютий, 1953.

Ч. 2.

Vol. VII.

February, 1953.

№ 2

Видають кожного місяця Молоді Українські Націоналісти Канади
Published monthly by the Ukrainian National Youth Federation of Canada

РЕДАКЦІЯ:

Українське видання:

Богдан Боцюрків, редактор
Д-р Михайло Данилюк
Петро Данилюк
Михайло Наконечний

Англійське видання:

Лев Коссар, редактор
Василь Попович
Володимир Клишків
Тарас Цірка

ЗМІСТ:

Крок уперед	1
Під знаком єдності української молоді	2
Т. Сидоренко: Крути	3
Р. Шраменко: Підпільниця Галина	4
Ю. Бойко: Ясними дорогами до великої мети	8
В. Мартинець: Микола Міхновський	11
Українське мистецтво: Василь Кричевський	15
Молодь в Україні: Криза Комсомолу — Ст. Вус	18
Спорт: Лещетарство — М. Наконечний	20
З українського спорту в Канаді	21
МУН — Хроніка організаційного життя: По Відділах МУН	23
Монреал на старті	28

Обгортка: Сodbурські МУН-івки (С. Дмитришин, О. Гриценко та А. Марунчак) — гл. "Содбури", ст. 23.

Передплата на рік\$2.50
Передплата на українське або англійське видання ..\$1.50
Ціна одного числа\$0.25

Адреса Редакції й Адміністрації "Г.М.":

YOUTH SPEAKS

Box 791, Winnipeg, Man., Canada

Адреса Представництва "Г.М." у Вел. Британії:

W. S. Shewchuk

123, High Street, Notting Hill Gate,

London. W. 11.

Друкує "Новий Шлях"

A. P. L. H. S. K.

ГОЛОС МОЛОДІ

УФУТН СРСАКС

МІСЯЧНИК НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК VII.

ЛЮТИЙ, 1953.

Ч. 2.

КРОК УПЕРЕД

Перед Вами, Читачу, уже друге місячне число "Голосу Молоді": в січні ц.р. появилось перше число на англійській мові, а оце передаємо у Ваші руки перше число на українській мові. Кожного непаристого місяця виходитиме англomовне, а кожного паристого місяця — українomовне видання журналу.

Вже хоч би сама розбудова із квартальника у місячник — крок уперед у історії "Голосу Молоді". Але на цьому не кінець. Журнал появляється зараз із багатішим ніж досі змістом, а число його співробітників збільшилось на нові талановиті сили.

Сьомий рік свого існування "Голос Молоді" починає на поширеній базі: від тепер він стає органом української націоналістичної молоді усього континенту. До співпраці з Молодими Українськими Націоналістами Канади у видаванні, редагуванні й поширенні "Г.М." приступила Молодь Організації Державного Відродження України (ОДВУ) в ЗДА, від якої увійшли в склад нашої редакції голова Молоді ОДВУ, В. Попович (Рочестер, Н.Й.) та д-р М. Данилюк (Міннеаполіс, Мінн.). Це відкриває перед "Голосом Молоді" нові перспективи і дає нам підстави вірити у дальшу його якісну розбудову та поширення круга його читачів і переплатників.

У час, коли занепадають довголітні пресові видання та вмирають після короткого життя нові газети й журнали — найвищим може здаватися наш оптимізм і може необережним наш крок уперед. Але ми молоді і повні віри у свої сили. Ми віримо, що "Голос Молоді" знайде дорогу до сердець широких мас української молоді на цьому континенті та порушить у її душі струни національного почування, збудить до дії приспані енергії та розпалить у юних душах вогонь ідеалізму, віру у власні сили і прагнення жертвувати себе ідеалам, за які змагається уся наша нація.

Ми надіємось, що знайдемо шлях і до мас тієї молоді, що

лише недавно залишила рідний край та допоможемо їй зберегти свіжим і промовистим образ України, що його винесла вона у своїх серцях на чужину.

Ми прагнемо стати духовим мостом для двох поколінь нашої молоді — тієї, що недавно поселилась на цьому континенті, і тієї, що тут родилась і зросла, мостом зустрічі й співжиття для української молоді Канади і ЗДА, ідейним мостом, що через моря й тисячі миль лучитиме нас із нашими ровесниками на українській землі, які у підпіллі, у повстанських загонах, у школі, за станком і у чужій казармі у невинному бою з московськими окупантами високо держать прапор нації і своїми трупами промощують її шлях до Волі.

Коли Ви співчуваєте цим нашим прагненням, Читаю, допоможіть їх нам здійснити! Ще сьогодні надішліть Вашу передплату на "Т.М." на 1953 р.! Приєднайте хоч одного нового передплатника у Вашому оточенні! Надсилайте нам свої заваги відносно "Т.М.", Ваші побажання та сугестії! Спільними силами забезпечимо майбутнє "Голосу Молоді" та вможлиavimo йому дальший ріст!

Під знаком єдності української молоді

Останні два місяці 1952 р. записалися в пам'яті української молоді Канади і ЗДА двома важливими подіями, які вказують, що слідом за батьками (а може й попереду їх) організації української молоді єднуються для спільних їм всеукраїнських цілей, які лише спільними силами можна досягнути.

Дня 15 листопада м. р. відбулася у Боффало, Н.Й., Конференція 11-ти краєвих організацій української молоді Канади і ЗДА, на якій створено координуючу Раду Української Молоді Півн. Америки та вирішено скликати на кінець березня 1953 р. Всеамериканський Конгрес Української Молоді у Ніагара Фолс, Онт.

В днях 5 - 6 грудня м. р. відбулася у Вінніпегу Передконгресова Нарада КУК, яка прийняла проєкт МУН — створити при централі КУК Комітет Української Молоді Канади для координації дії українських молодечих організацій Канади. Централі КУК доручено реалізацію цього важливого діла, разом із справою створення при КУК координуючого осередку для українських студентських організацій в цій країні. Це дає нам підставу сподіватись, що між учасниками чергового Конгресу Українців Канади, який відбудеться у першій половині липня у Вінніпегу, вітатимуть уже делегати української молоді Канади, яка може і повинна перебрати на себе значну частину відповідальності за майбутнє українства Канади.

ГЕРОЯМ КРУТИВ

Трагедійна доба! Героїчні ті дні!
Того змагу не смієм забути!
Кілька сот юнаків у зав'язатті палкім
З - за Дніпра виступали на Крути!
Ще учора вони, України сини
Залишили школярські лави,
А сьогодні гуртом присяглись хрестом
Не зганьбити козацької слави.
А з півночі на них, на орлят молодих,
Кілька тисяч скажених матросів!
П'яна банда Кремля, на українські поля
Наступає голодна і боса.
П'яні вигуки... тисячі ніг.
Поспішають з півночі на Крути,
І багряниться сніг, не один вже поліг,
Допомоги ж ні звідки не чути.
Скоростріли січуть, струмки крови течуть,
Банда ближче і ближче проклята,
А дрти вже гудуть, в Київ вістку несуть
— Умирають останні орлята...
Передсмертне прохання: — О брате, води!...
Передай моїм рідним... дівчині...
І рідшають когорти, залізні ряди,
Чути вигуки: — Слава Україні! —
То останні слова, передсмертні слова
Героїчних внучат Святослава!
Закривавився сніг... Ось останній поліг...
І закінчилась січа кривава...
Полягли юнаки у нерівнім бою,
Кожний впав на гарячу рушницю,
Їхні спрагли уста, все благали Христа:
— Захисти Ти козацьку столицю! —
Героїчна доба! Трагедійні ті дні!
Ще сторінка одна величала!
А співці - кобзарі вже складають пісні
Про зав'язатих внучат Святослава.
І про тих юнаків, вглиб далеких віків,
Понесеться героїка змагу,
Що в нерівнім бою за державу свою
Не зганьбили тризуба і стягу.

Підпільниця Галина

(Пам'яті Галини - Софії Смолявської)

Вітром і сонцем Бог мій шлях намітив,
Та там, де треба, — я тверда й сувора.
О, краю мій, моїх ясних привітів
Не діставав від мене жадний ворог.

(О. Теліга: "СУЧАСНИКАМ")

Вона — Галина (її підпільне псевдо), студентка медицини, донька селян з Ярославщини, окружна провідниця жіночої сітки ОУН та одна із найкращих розвідниць УПА (курінь ком. Коника, а пізніше спец-відділ ком. Жорстокого 1947-1949 рр.) впала на стійці, віддаючи свою гарячу юнацьку кров на жертвник поневоленої, але неподоланої Батьківщини.

Без напруження пам'яті виринає неначе дійсність 1943 рік.

Мале місто на Холмщині, Грубешів, переповнене німецькими вояками та гештапом. Вулицями ходять сильні німецькі застави й пильно заглядають кожному прохожому у вічі. Це час, коли поблизька Волинь горить повстанням проти німецьких окупантів-наїздників, і Холмщина починає розгорюватися в таку ж саму пожежу.

Тут бій на два фронти — німці з одної сторони, а польські боївки з другої. На передмісті в одній із малих, стареньких хаток відбувається організаційна стріча оперативного ядра ОУН та окружної команди УПА.

Говорить зв'язковий УПА з Волині, Андрій Гайворонський (пізніше вбитий у бою з польською боівкою), даючи докладний звіт з дій на Володимирщині й Ковельщині.

Його слухає із запертим віддихом десяток молодих людей й затискають до болю руки, коли Гайворонський звітує про зрадницький напад бандерівських боївок на загін УПА ком. Білого.

Дальше забирає слово провідник Окр. Екз. ОУН, д. Марокко. Він представляє присутнім плян дальшої дії.

По нім говорить провідниця жіноцтва ОУН — под. Галина. Її великі, чорні як безодня очі запалюються громовими блискавками, а слова падають наче удари меча на присутніх. Вона, аналізуючи звіт Гайворонського й провідника із Замостя, — вимагає від д. Марокко дати наказ до повстання. Сама голоситься виконати ще нині атентат на повітового керівника польських боївок, кап. Сальницького, за наказом якого пару днів тому вирізано кілька десятків українських родин недалеко Грубешова.

Кілька годин пізніше, коли на землю сходив вечірній сумерк — Галина з молоденьким Рибалкою, недалеко кіно для німецьких солдатів, спокійно стукала до дверей фольксдойча і керівника польських боїв, капітана Сальніцкого.

Галина С. Смолявська
рис. М. Михалевича

Сальніцкі разом зі своїми двома посіпаками заплатили тоді життям — за життя невинних українських родин.

* * *

Пізною весною 1944 року, одної темної та слотливої ночі переправлявся через ріку Буг в околицях Старгород-Литовиж малий відділ бійців УПА з куреня ком. Голубенка.

Відділ був вже на другій стороні ріки, коли то з поблизького ліса донісся ледви чутний скрипіт селянського воза.

Скоро та справно розскачилися кіннотчики (був це рій кіннотчиків ройового Степовика) та відпровадили в недалеку гущавину коней, а самі залягли по обох сторонах доріжки.

Помало та протяжно скрипів селянський віз й, похитуючись на вибоїнах, в'їхав на беріг ріки й спинився.

Повстанці обскочили воза й на велике здивування побачили, що віз порожний. Оглядаючи воза, позавішували на рам'я зброю й тихо гупотили.

Втім із кількох сторін кланднули замки автоматів й різкий голос прошепотів із сторони, де були коні повстанців: — Кличка! Але вже, скоро!

Повстанці з дива та несподіванки лише роти пороззявляли. Але не було ради. Степовик, вийшовши наперед, тихо сказав: — "Дике поле".

Через хвилину до воза підійшли три постаті, двоє дівчат й візник. Перемінялися ще кількома словами й один із кіннотчиків пізнав між дівчатами Галину.

Вона саме відбувала ширшу інспекцію терену з рамени ОУН, підготовлюючи українське жіноцтво до підбольшевицької діяльності.

* * *

Перекотився громовицею через українські землі німецько-більшевицький фронт. Українські землі знову опинилися під загарбницьким чоботом дикого москвина, що приніс нову неволю й терор.

Українське населення, затиснувши зуби, у відплату за нанесені удари післало своїх найкращих синів і дочок на бій із ворогом. На довгий і кривавий бій!

Розгорнула свої бойові прапори славна Українська Повстанська Армія. Блиснули зловіщо вогні й роздерлася на двоє темна заслونا життя. Різко й величньо пролунав бойовий визов Воюючої України і бій із трикратною силою заклекотів по всій просторій Україні. Бій за існування української нації!

І тут проявила себе невтомна Галина. Вона організує нові кадри, вишколює та заправляє до боротьби. Провадить курси для мед-сестер, закладає декілька підпільних аптек, які збирають різне цілюще зілля, щоб тим заповнити підпільну недостатчу ліків. Виконує декілька незвичайно вдалих атентатів на большевицьких МВДівських комісарів й здобуває при тому листу сексотів, з якими пізніше розправляються українські революціонери. Кілька разів ранена в бою — вона не залишає свого посту, хоч ради хоробрих маліють під жорстокими ударами окупанта.

* * *

Вже від 1947 року Галина працює виключно по лінії розвідки. Зразу перебуває при штабі УПА Північ, а пізніше при штабі полковника Коники.

Тут вона прямо dokonує чудес, за що її жартуючи називають "Чорною чарівницею". В половині 1948 року вона переходить до карного спец-відділу командира Жорстокого. Цей відділ наносить страх большевицьким вельможам, які висилають на нього великі з'єднання військ МВД. Однак відділ, завдяки добрій організації та розвідці, яку провадить Галина, завжди виходить цілий із трудних операцій.

Та доля лукава... 21-го грудня 1949 року, коли на небі стояв ясний місяць і земля була покрита грубою верстовою снігу, відділ оточили великі сили МВД.

Відділ робив довгий рейд по терені й вертався змучений на кількадесятій відпочинку в околиці Делятина.

Галина дістала в Станиславові інформації, що большевики знають про план повстанців і поїхала поїздом в напрямі Делятина.

Недоїхавши до Делятина, вона вискочила з поїзду і подалася до недалекого лісу, де мав ждати на неї зв'язковий ком. Жорстокого. Та тут вона не застала нікого й без вагання подалася до знаної колиби, в якій мешкав старий вівчар, що часто помагав повстанцям. Там не застала нікого.

Вийшовши перед колибу, вона почала умовленим знаком свистати.

Через якийсь час прийшло кілька повстанців й Галина подалася з ними до місця постою відділу. Скоро розказала командирові про небезпеку й відділ спішно вирушив в іншому напрямі.

Але було запізно... Большевики стиснули ліс залізним обручем. Відділ мусів прийняти бій. Сили большевиків були вдесятеро більші, але не було виходу — треба було йти в рукопашний бій. Повстанці розсипались у розстрільну й вийшли з лісу. Пішла з ними й Галина...

Заклекотів бій. Свистіли кулі, довгими чергами обізвались кулемети. Падаючи й піднімаючись повстанці наближались до ворожої лінії.

Галина разом з іншими стріляла з "фінки" та кидала гранати туди, де блискали дула кулеметів. Вона бігла, падала й знову бігла... Не витримали МВДисти. Розскачилися на боки чорні полаті, залишаючи ранених і вбитих... Спотикаючись, перебігли через них повстанці, сіючи смертоносним дощем...

Галині не ставало віддиху. Ще трохи, ще кількасот кроків...

Та не пощастило... Ворожа куля прошила її груди і вона, немов підкошена квітка, схилилася і впала...

Прориваючись, впало більше як половина повстанців. Впав і сам ком. Жорстокий... Прискочили оставші друзі-повстанці, взяли на руки та понесли. Темний сосновий бір узяв їх в свої обійми й заховав перед оком чекістів.

Принесли друзі й тіло Галини. Вона була мертва. Впала, як справжній воїн Української Революції, залишаючи дальшу боротьбу своїм братам та сестрам... Їм світитиме вона вогненним дороговказом, їм буде джерелом віри й завзяття...

Спи, Дорога Подруго, там, в українській землі і сни про той великий світлий день, коли розпадуться під ударами Твоїх друзів мюри тюрми й український нарід стане вільним господарем своєї землі. Ми не забудемо про Тебе ніколи! Вічна Пам'ять Тобі!

"Краще і корисніше полягти на воєнному полі від боевого оружжя за віру свою святу і за цілість батьківщини, ніж у домах своїх, як невістухам, побитими бути. А коли умремо на війні за благочестиву віру нашу, то не тільки велично розголоситься наша слава і наша лицарська відвага по всіх кінцях землі, але й надія наша — смерть за благочестя — буде сповнена безсмертям і вінчана мученицькими вінцями від Бога".

(З Універсалу Хмельницького — Літопис Величка).

Ясними дорогами до великої мети

По безмежному океані пливе корабель. Люті хвили бурхливо, мов скажені пси, кидаються на корабель, кидають його зі сторони в сторону, заливають палубу пінною водою, а солоний вітер завиває, голосить у вухах.

Екіпаж — це сміливці, що відважилися покинути спокійні береги, що з прометеївським вогнем в очах поплили назустріч невідомому, що крізь хвили й холодні тумани настійливо шукають берегів, на яких має сповнитися місія їхнього покликання.

Але тривожні їхні очі. Пильно свердлять вони поглядами непроглядну далину. Чи правильно вибрано напрямок? Чи прийде корабель у ту гавань, яку треба буде брати навальним штурмом, і запалити в ній такі смолоскипи, світло від яких пробудить кожну сонну душу і пожене кожного на бій за здійснення сонячної казки на землі, на бій проти захланного загарбника багатой і нещасної землі.

Глибоке й просторе море відділяє відважну команду корабля від далеких знедолених берегів. Безмежне море має тисячі шляхів, і який з них справжній, той, що веде до мети?

Чи не заблукасмо в дорозі? І як це зробити, щоб не збитися, не заблукати в туманах і не гинути на дні океану, або, бори́нь Боже, знов не пристати до того спокійного берега бездушного животіння, від якого відчалили назавжди.

Ця відважна людина — це всі ми, націоналісти, не за назвою, а по суті, що рішилися плисти бурхливим морем революційної боротьби до берегів нашої батьківщини, щоб принести їй світильник визволення.

І до цієї відважної команди одчайдушів звернене моє слово. Від цього слова напевно відвернуться ті, яким усі дороги через схвильоване море наперед відомі. Це слово не дійде і до вуха тих, що міцно вмотивувалися на спокійному березі добробуту і найвищою життєвою цінністю вважає власний будинок і авто. Правдивий шлях через бурхливе житейське море знайти не легко. По дорозі з морської безодні не раз повставатимуть перед нами дракони пересудів, забобонів, шаблонів. Сміливо вбиваймо їх, інакше не бачити нам нашої України, інакше не удостоїмося щастя в поворотному поході верстати власними ногами рідну землю.

Це особливо важко для молодого покоління. Бо саме йому доведеться відповідально закінчувати діло, розпочате батьками. А щоб вони здатні були гідно заступити попередню генерацію, якою вона є, нічого не прикрашуючи і зайво не трагізувати. Уміти бачити досягти своїх попередників і їхні помилки. А бачучи помилки, навчитися їх усувати. Справа навчання для молоді завжди є справою першорядною, тепер же для нашої молоді особливо пекучою. Але та молодь, що хоче бути творчим чинником в національній визволенні українського народу, повинна вчитися критично, пильно придивлятися до своїх вчителів, порівнюючи їхні слова з їхніми ділами, навчитися самотужки аналізувати суспільні процеси і явища, а побачивши недоліки у своїх старших товаришів, ніколи не залишати цих недоліків без уваги, а ґрунтовно пізнати їх суть і причини, якими ці недоліки народжені. Це має бути допитливий критицизм. Але найбільшим лихом було б, якби серед нашої молоді закріпився тип людини, яка знайде слово критики на кожний вчинок свого товариша чи старшого, сама ж не навчилася працювати з ефектом, з постійним успіхом. Право критики — привілей тих, що працюють.

І найголовніша вимога при всьому цьому — мати духовий стрижень, мати внутрішню ідейну опору.

Навіть матеріалісти не заперечують величезної ваги світу ідей, а ідеалісти твердять, що могутня ідея є головним творчим фактором у формуванні явищ життя. Ідея є тією Архімедовою точкою опору, що на неї спираючи важель своїх зусиль, люди в силі перевертати світ.

Ідейною точкою опертя є для нас український націоналізм. Чому саме націоналізм, а не інша ідеологічна концепція?

Українська націоналістична ідея — ключ до українського серця. Довгими століттями прищеплював ворог українцям почуття меншевартості, безліч зусиль прикладав він, щоб здушити в нашому народі почуття власної самобутності і відчуття власної цілі. Український націоналізм зродився тому, що нація потребувала духово захистити себе від ненастанного наступу ворога і перейти в наступ на відзискання втрачених позицій. Націоналізм є насамперед психологічною реставрацією (не біймося цих слів!) усіх історично-тривалих позитивних властивостей української нації, які занепали неприродно, через духове насильство переможця. Реставрація ця законна і натуральна, бо вона викличе назовні те, що загнане внутрі і приспане ворожим чаклуванням. Реставрація ця ніколи не буде повною. Україна знялася на риштовання індустріалізму і з них не повер-

неться до цілинно-незайманих степових просторів і тужливо-чайних пісennих переживань. Перейшовши крізь горнило страждань большевицької неволі, вона відродить у собі те, що не розбігається з її важким кривавим досвідом і вистражаним набутком останніх десятиліть. Україна віднайде себе у великому відродженні, у пробудженні найглибшої пошани до своїх духових вартостей, у піднесенні цих вартостей високо понад вартості своїх сусідів, у відчуженні свого духового покликання на полі світової історії. Без національної революції побудова Самостійної Української Держави неможлива. Національно-визвольна революція містить у собі 2 нерозривно пов'язані елементи: духового перевороту і збройного повалення влади окупанта. Ця революція не може бути лише вибухом, вона є процесом, революційною еволюцією, коли б так можна було висловитися, яка, на певному етапі визрілих обставин дасть вибух. І цей процес уже давно розпочався, нашим завданням є зробити його всенародним. З важкими кривавими втратами досягані здобутки родять ідеалістичну свідомість, з якої неминуcho виростає почуття історичного покликання України. Хвильовий висловив це почуття в гаслі азіатського ренесансу. Націоналістам нового покоління припадає завдання конкретизувати далі цю свідомість історичного покликання Украї-

ни, як одного з визначальних факторів в історії європейського й азіатського континентів.

Ідею національної революції український націоналізм запліднив великим етичним змістом. Він не обіцяє трудівникам у майбутній українській державі манни небесної. Він лише підносить засади нової соціальної етики, плодом якої буде соціальна справедливість і загальний добробут, що матиме тенденцію постійного наростання.

Нові етичні трудові відносини можуть вирости тільки в результаті національно визвольної революції, якої невід'ємним елементом є переворот в духовості, зокрема в етиці. З цього погляду націоналізм є наскрізь ідеалістичним. Його революційна етика битиме не лише по комуністичному соціалізмі, але й по філістерству тих, що спробували б на Україні безкритично копіювати господарські й соціальні відносини Західного Світу.

Національне визволення і побудова незалежної української держави у світлі націоналізму виступає як величне епохальне явище, і то не тільки для самого українського народу. В націоналістичній програмі є ще багато невивиршеностей, але вона має міцну підвалину ідеологічну підбудову, наскрізь українські світоглядні основи. А раз так, то і програма з часом вивершиться.

(Смолоскип)

Микола Міхновський

ПІОНЕР УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Коли канадійські українці святкували передостаннього року 60-ліття поселення в Канаді, то вони в першій мірі віддавали шану нашим піонерам, які мали відвагу приїхати до зовсім незнаного ні їм, ні їх землякам краю, ставити тут перші житла й ферми українців і торувати дорогу дальшим українським імігрантам.

Подібно як ми, і інші національності шанують своїх піонерів. А втім не тільки піонерів-імігрантів. Піонер це той, що дає перший почин або каже перше слово. Їм завдячує людство свій розвиток і поступ. Тому взаєь світ шанує піонерів

на різних ділянках життя за їх відвагу, ініціативність, духа творчості, віру і витривалість: піонерів-відкривців (напр. Колумба), піонерів-винахідників (напр. Едісона), піонерів-учених (напр. Коперника), піонерів-мистців (напр. Леонарда да Вінчі), піонерів-лікарів (напр. Пастера) та інших. Піонерів-творців мають також релігійні рухи, політичні та ідеологічні.

Ми, українські націоналісти, маємо також свого піонера — творця націоналістичної ідеї й батька українського організованого націоналізму — Миколу Міхновського. У великим довгу ми є перед ним і то не так тому, що його ідеями живуть сьогодні не лише націоналістичні організації, але й вся наша нація. Куди більший наш довг тому, що не тільки наші попередники належно не оцінили й не узнали, а то й взагалі не розуміли Міхновського, та ще й насміхалися над ним, який уперто й не уступаючи нікому й перед нічим проповідував свої ідеї, але й ми, сучасники, а що більше ми, націоналісти, та ще й послідовники Міхновського досі ані належно не пізнали, ані не оцінили ту людину, яка на цілу голову вибилася понад своїми сучасника-

ми і яка своїми ідеями на чверть століття випередила цілу націю та найпередовіших людей. Що більше, сьогоднішнє націоналістичне українство мусіло Міхновського до певної міри "відкрити", бо попередня, соціалістична доба просто викляла його. І далеко не є він належно пізнаний і вповні оцінений нами.

Діяльність М. Міхновського як ідеолога націоналізму зв'язана з чотирма організаціями: 1) "Братством Тарасівців", створеним 1891 р., 2) "Українською Студентською Громадою", заснованою в Харкові в 1897 р., 3) "Революційною Українською Партією" (РУП), заснованою в 1900 р. і 4) "Українською Народньою Партією" (УНП), створеною Міхновським у 1903 р.

Для всіх цих організацій творив і формулював ідеологію Міхновський чи то у формі декларацій (як у "Братстві Тарасівців") чи у формі програмової промови, виданої з черги книжкою (як "Самостійна Україна" в РУП), чи у формі "10 заповідей" (як в, УНП) чи у формі проєктів конституції, статтей, брошур і кличів.

Коли взяти на увагу граничні роки — 1891 і 1905 — себто 14 років, впродовж яких Міхновський дав перші основи ідеології українського націоналізму, то помітна в тому короткому відтинку часу не тільки безперервна і значна еволюція та велика розбудова ідеології, бо коли зробити перегляд

цих ідей і з'ясувати собі, що вони чверть століття пізніше лягли в основу ідеології й програми "Організації Українських Націоналістів" (ОУН), а сьогодні коли не всі, то головні з цих ідей визнавані навіть супротивними, соціалістичними партіями, які пів століття тому стояли на зовсім протилежних ідеологічно - політичних позиціях (федеративна Росія, світова пролетарська революція, пролетарі всіх держав єднайтеся тощо) і ще в час революції 1917 - 18 рр. ставилися крайньо ворожо до Міхновського, — то справді тільки подив можна мати до Міхновського.

Вже в ідеології "Братства Тарасівців" (1893) бачимо виразні, хоч ще не остаточно сформульовані основні ідеї українського націоналізму в сьогоднішнім їх виді: українська нація як найвищий ідеал, національний солідаризм, соборність, націократія, благо нації, самостійність, зрівняння з Москвою і визволення українського народу з московської неволі.

З черги РУП включає необхідність революційної акції й збройної боротьби та проголошує клич, що й сьогодні є дороговказом для нашої нації: "Одна, єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від Карпат по Кавказ" і "Україна для українців". Перебравши в спадщину ідеологію "Братства Тарасівців", РУП ставляє наголос на політично - державним ідеалі самостійності й соборності укра-

їнської нації та на потребі її збройно здобути, отже те, що сьогодні ісповідує український організований націоналізм.

Але побіч політично - державного ідеалу Міхновський ставляє перші соціальні тези націоналізму. Вже ідеологія "Української Студентської Громади", ставлячи на перше місце українську націю, вказувала, що національне й політичне рабство, накинене Росією, є причиною також лихого соціально - економічного стану. "Вирвати свою соціальну справу з рук чужинців, забрати її в свої власні руки — це є головний ідеал кожного поневоленого народу". Тут вперше проголошує Міхновський основну засаду націоналізму: що без національного визволення не може бути й соціального визволення України. Гаслом УНП стала: "Самостійна Українська Республіка працюючого люду, всесвітнє визволення поневолених націй і визволення праці від капіталу". Ці тези до сьогодні є основою соціальної політики організованого українського націоналізму. А чи не кидається у вічі, що піднесений перед пів століттям Міхновським клич "всесвітнього визволення поневолених націй" є саме сьогодні так пекучо - актуальний і ставлений та боронений націоналістичним табором не тільки української, але й всіх поневолених націй?!

Побіч повищих ідей Міхновський проповідує любов до батьківщини й патріотизм, по-

чуття національної окремішності, гордості і підметности, а вкінці народовластя, як форму політично - державного устрою. В р. 1905 Міхновський опрацював проєкт української конституції і в ньому Україна творить "союз вільних і самоуправних земель", в якому вся влада належить народові українському". 23 років пізніше Конгрес Українських Націоналістів (1929) прийняв до програми ОУН подібні тези в справі державного устрою України.

Як бачимо, М. Міхновський не тільки накреслив ясну політичну мету української нації — Українську Самостійну Соборну Державу від Карпат по Кавказ, і шлях до неї — безкомпромісову боротьбу з поневолювачами України на всіх ділянках, від культурної до збройної включно, але він також визначив і головні основи устрою цієї держави (національний солідаризм, націократія, народовластя, соціальне благо українського народу).

І вкінці Міхновський, який перший ужив означення "український націоналізм" у теперішньому його розумінні, як ніхто інший визначив значення й роль українського націоналізму:

"Головна причина нещастя нашої нації — брак націоналізму серед широкого її загалу... В останніх часах хвиля націоналізму розливається щораз більше по Україні. Ця нова течія тепер повинна винести тяж-

ку боротьбу з старими течіями... Націоналізм це велетенська й непереможна сила. Під її могутнім натиском ламаються, здається, непереможні кайдани, розпадаються великі імперії й з'являються до історичного життя нові народи, що до цього часу були під чужими гнобителями. Націоналізм єднає й координує сили, рве до боротьби, запалює фанатизмом поневолену націю в її боротьбі за самостійність... Українська нація мусить піти шляхом націоналізму, перейде його та повалить усе, що стоятиме перепорою на цій дорозі".

Ці думки, писані в 1905 р. настільки свіжі й актуальні, навіть термінологія настільки сучасна, неначе б ці слова були писані тепер, у 1953 р., а не пів століття тому, за царського режиму, далеко перед І-ою світовою війною і на чверть століття перед створенням ОУН. Та важніше ось інше: чи історія останнього пів століття і в Україні, і в світі не підтвердила правдивість цих слів? І чи не підтверджує їх правдивість нинішній стан народів світа, а українського зокрема? І саме це доказує, яким велетнем духа був М. Міхновський.

ПОДОБАЄТЬСЯ ВАМ НАШ ЖУРНАЛ? КОЛИ ТАК, ТО ЩЕ СЬОГОДНІ ВИШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ НА "ГОЛОС МОЛОДІ!" ВИПОВНІТЬ ОЦЮ ФОРМУ...

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ МОЛОДІ"

**YOUTH SPEAKS — UKRAINIAN DIGEST,
Box 791, Winnipeg, Man.**

Залучую передплату на місячник "Голос Молоді"

- ☐ на цілий рік, обі секції — \$2.50
☐ тільки на українську секцію — \$1.50
☐ тільки на англійську секцію — \$1.50

Ім'я й прізвище

Адреса (по-англ.)

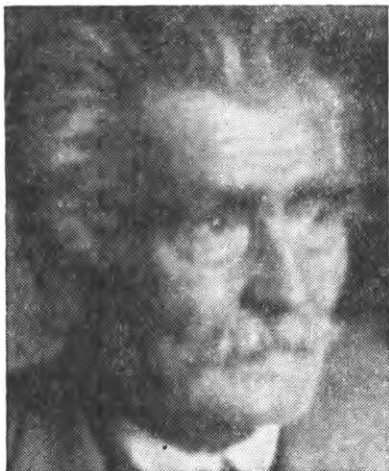
.....

Дата

Підпис

Василь Кричевський

(Замість квіток на могилу)

Не було іншого українсько-го мистця, який би був настільки різнобічним в своєму таланті і такий працьовитий, як В. Г. Кричевський. Він присвятив усе своє життя відродженню й розвитку українського національного мистецтва.

Почавши свою діяльність в 1890-тих роках як архітект-мистець, він створив модерний український стиль будівництва на народній основі, спроектувавши в цьому стилі ряд будинків, з яких найславніший — будинок Полтавського Земства, і цим дав зразок іншим українським архітектам.

Як маляр, він став одним з перших і найблискучіших представників імпресіоністичного

стилю на Україні; кохаючись в українських краєвидах, він присвятив їм не одну тисячу картин, багато з яких прикрашують мистецькі збірки України й Західньої Європи.

В. Кричевський відкрив нову сторінку в історії українського книжкового мистецтва. Звертаючись до засад нашої стародавньої традиції прикрашування книги, але прокладаючи на них свій власний шлях, він створив десятки високомистецьких обкладинок до видань творів українських авторів, не кажучи про сотні його дрібних робіт. Слід окремо згадати про зроблений в 1920 — 21 рр. проєкт мистецького оформлення св. Євангелії з окремими оздобами для кожної сторінки, образами Євангелистів та обкладинкою, — проєкт, який на жаль загинув, як і багато інших творів В. Кричевського. Мало хто знає, що мистецькі проєкти державного герба і державної печатки Української Народньої Республіки теж зроблені В. Кричевським, як і паперові гроші Української Народньої Республіки в 2 гривні.

В. Кричевський започаткував нову епоху в українському декоративному театральному малярстві, працюючи з Миколою Садовським в 1909 — 10 рр. та

з Українським Державним Театром в 1917 р., а пізніше був першим і довгий час єдиним мистецьким керівником української кінематографії, працюючи з 1925 р. при "ВУФКУ" (Всеукраїнському Фото - Кіно Управлінні) над історичними фільмами, як "Тарас Шевченко", "Тарас Трясило", "Борислав сміється" (ці фільми пізніше заборонено, як "націоналістичні"), "Назар Стодоля", "Кармелюк", та іншими, в тому числі — над першим українським кольоровим фільмом "Сорочинський Ярмарок" (1939 р.).

Глибоко вивчаючи пам'ятки давнього народного українського мистецтва, В. Кричевський створив нові зразки вжиткового мистецтва, що сягали корінням в народню творчість, килими й вишивки, роблені за його проектами, розходилися по європейських та американських музеях і приватних збірках ще перед першою світовою війною.

Крім творчої діяльності, треба згадати й про інші ділянки, де В. Кричевський дав величез-

ні внески до нашої національної культури. Це — дослідницька й педагогічна діяльність. Він перший став збирати і науково досліджувати пам'ятки українського народного будівництва, а потім — і інших ділянок народного мистецтва, і в наш час він був один з найбільших знавців мистецтва нашого народу. Величезна збірка зразків народного мистецтва, яку він складав впродовж багатьох років, загинула разом з усім його майном, коли большевики у 1918 р. спалили будинок М. Грушевського в Києві, де він жив, але це не зломило його енергії, і він продовжував свою працю далі.

В. Кричевський був одним із засновників Української Академії Мистецтв в Києві в 1917 р., першим головою її і професором в ній, потім був директором Миргородської Мистецької Керамічної Школи, пізніше — професором малярства, народного українського мистецтва та архітектурно - мистецьких предметів у Художньому та в Архітектурному Інститутах в Києві та ректором Української

**Читайте й поширюйте квартальник
націоналістичного студентства**

"РОЗБУДОВА ДЕРЖАВИ"

який видає Провід ЗАРЕБА в Канаді.

Замовлення шліть на адресу:

**Dr. M. ANTONOVYCH,
3462 City Hall
MONTREAL, Que., CANADA**

В. Кричевський: Печерська Лавра в Києві (олія).

Вищої Образотворчої Студії у Львові 1943 р. і виховав багатьох українських мистців - архітектів, малярів та фахівців у житкового мистецтва. Він також був членом Історичного Відділу Всеукраїнської Академії Наук.

Також слід згадати про літературну діяльність В. Кричевського, що написав у різні часи довгу низку статей про український архітектурний стиль та інші мистецькі питання.

В 1939 році уряд Советської України змушений був визнати величезні заслуги В. Кричевського, надавши йому звання заслуженого діяча мистецтва.

Коротенькою заміткою неможливо охопити всі галузі різноманітної й плодотворної діяльності проф. д-ра В. Кричевського на користь української культури, але вже з наведеного вище видно, яка ця діяльність була багатостороння й глибока.

Останні роки В. Кричевський жив у Каракас, Венесуела, куди його закинула доля, відірваний від культурного життя свого народу, але не покидавав творчої праці навіть під час важкої хвороби. Дня 15-го листопада 1952 р. невимолима смерть закрила йому очі.

Нехай легкою буде Йому земля чужини!

Молодь в Україні

КРИЗА КОМСОМОЛУ В УКРАЇНІ

Чистка величезного розміру переводиться останніми часами в комсомольській організації України. Організаційні недотягнення й націоналістичні ухили набрали серед молоді таких розмірів, що Москва більше не в силі їх затаїти, і "Комсомольська Правда" з 27-го листопада 1952 р. б'є на тривогу, не обмежуючись цим разом до нападів на "український буржуазний націоналізм", але й розкриваючи безуспішність большевицьких намагань вже майже від коліски загрожувати дитячі українські душі та вирощувати їх на яничарів російського імперіалізму.

Попри весь сум, який викликає болючий факт, що навіть дітям і молоді не уникнути жертв і переслідувань в процесі нового московського походу на український патріотизм, не можна проте не відчувати радості й гордості: українська молодь на Рідних Землях, не дивлячись на диявольські методи викривлювання душ, не дивлячись на цілковите відрізання від вільного світу та методичні отруйливі ін'єкції режиму проти любови до своєї Батьківщини та її визвольно-національної традиції, займає почесне місце на фронті всенародного антимосковського й антиокупанського спротиву.

Згідно з офіційними повідомленнями з Москви, ЦК ЛКСМУ був змушений "в останньому часі зняти з постів секретарів обкомів", що скомпромітували себе недостойною поведінкою". Приклади: в Кіровоградському обкомі вичищено секретарів обкому комсомолу Донцова і Єремкіну, а секретареві Жмакові уділено сувору догану. "Провал

комсомольських провідників у Кіровограді — явище не випадкове. Воно свідчить про те, що ЦК ЛКСМУ часто видвигає на провідну працю людей недозрілих, недостатньо вихованих і авторитетних", пише "Комсомольська Правда".

В Києві відбулась велика чистка, в ході якої був зметений також перший секретар Київського обкому Скияренко. В Вінницькому обкомі знято з посту провідника молоді Богачевського, ще кілька місяців тому назад порекомендованого самим ЦК ЛКСМУ. Така ж доля чекає другого секретаря вінницького обкому Бугеренка.

Під тяжкими закидами стоять провідники молоді Дніпропетровської області, разом з низькою районних секретарів: "Давно стало ясно, що секретар (перещепинського) райкому тов. Круглов не оправдує довір'я комсомольців, не забезпечує керівництва організацією". В новомосковському районі вичищено комсомольських провідників Дерій та Цибульник, в Дніпродзержинському міському комсомольця Шахова і т. д.

Величезні недомагання, що цілком заохочують комсомольською організацією України, стверджуються в однаковій мірі як на верхах, так і на низах. Організації бракує кадрів, і всі намагання ті кадри створити й закріпити — залишаються безуспішними, не зважаючи на накази й погрози Москви. "ЦК ЛКСМУ оминає гострі кути, затаює помилки в підборі кадрів, а факти неправильної поведінки деяких провідників старається обговорювати "келейним порядком". Головний орган Комсомолу

наводить цілу низку прикладів на те, що хоч ЦК було відомо про різні дуже обтяжуючі помилки в обкомах і райкомах, він не тільки нічого не робив, щоб запобігти лиху, але ще й прикривав ті відносини. Все це, з вини ЦК ЛКСМУ, привело "к крупним провалам в работе".

Самозрозуміла річ, що вичищених комсомольських провідників, за традиційною большевицькою практикою, стараються представити як найпідліших індивідів з найнижчими моральними якостями, включно з п'янством, хуліганством, тиранським використанням своїх повноважень і тероризуванням ними молоді. Тяжко дати якийсь осуд про кваліфікації і моральні якості цих невідомих нам тут молодих людей. Але одне можна сказати з певністю: лаючи їх, Москва ніяк не може прикрити факту повного краху своїх сатанічних методів в боротьбі за душі української молоді.

Ст. Вус

В Дніпропетровському 800 молодих металургів, які працюють на заводі ім. Петровського, навчаються в різних вечірніх інституціях, технікумах та позаочно на різних факультетах університетів України.

В Дніпродзержинському, студенти Інституту Чорних Металів побудували діючу модель домни, одиноку в цілому СССР.

В Харківській області за 1952 рік "вичищено" 349 працівників обласного комітету комсомолу, а також гостро скритиковано секретаря обкому Кириченка за його безкритичне відношення до підляглих йому працівників комсомолу.

В Сталінській області (Донбас) на конференції комсомольців, делегати доказували, що комсомол не зумів змобілізувати молодь до виконання своїх завдань, успішного закінчення п'ятої п'ятирічки. Деякі делегати критикували секретаря обкому Цибулька за його бюрократизм.

В Одеській області, де є понад 40 тисяч робітників та студентської молоді, Москва визнала працю комсомолу найгіршою в усій Україні. Між комсомольцями є прояви захоплення релігією, напр. комсомолка Лійко, делегатка Цебриковського райкому, вінчалася в церкві.

На комсомольській конференції Львівської області вказано на великі недомагання комсомолу. Молодь знаходиться під впливом церкви та націоналістичних ідей. По селах Львівської області молодь ставить націоналістичні п'єси. В студентське середовище проникає націоналістична ідеологія, за потурання якої "вичищено" студента Кочаровського.

В Черновецькій області (Буковина) комсомол зовсім відірваний від молоді. Найбільше відсталими є Вихеницький і Хотинський райони. Не помогли тут прислані Москвою секретарі комсомолу Корсаков, Комісаров і Крячкова, яких завданням було русифікувати українську молодь. По школах є яви бойкоту російської мови.

В другому Міжнародньому конкурсі скрипаків, що в грудні м. р. відбувся в Познані (Польща) третє місце здобула молода українська скрипачка Ольга Пархоменко.

ЛЕЩЕТАРСТВО

I.

Природа й оточення визначають характер і життя людини. Тому нічого дивного, що коли говоримо про лещетарство, то думаємо про ці народи, які серед свого історичного життєвого шляху постійно зв'язані з теренами, покритими снігами й пригожими до зимового спорту. До тих народів в першу чергу повинні ми зачислити японців, норвежців, шведів і фінляндців, які завдяки своєму географічному положенню вже від давендавна розвивають і ведуть період у цьому зимовому спорті — лещетарстві. І саме з цих народів, вже в їхній доісторичній давнині треба дошукуватись початків лещетарства, а також в Азії.

Зараз же у своїх початках можна вирізнити два відмінні від себе типи лещат. Перший рід — короткий і широкий — витворився більше на півночі, почавши від протоки Берінга до північної Норвегії, а південний, лісистий терен став батьківщиною другого типу — лещат довгих і трохи вузьких. Є ще їхні роди лещат, але всі вони вже виводяться від тих двох головних.

Прототипом новітніх лещат уважають знавці лещетарського спортивного руху лещата, що їх знайдено у північній Норвегії, в місцевості Евребе. На думку знавців — ці лещата походять з часів около 2500 років тому.

Крім північних народів дуже пригоїє для лещетарського спорту середньо-європейські приальпійські терени. Народи цих земель, як австрійці, французи і німці, від

1889 року завзято конкурують із норвежцями, шведами й фінляндцями та добились блискучих успіхів.

II.

Під теперішню пору лещетарство стало дуже популярним зимовим спортом. Немає країни (хіба немає там снігу й пригожих умовин), де б лещетарство не захоплювало спортсменів. В кожній країні створюються лещетарські спортові організації, які змагаються за першенство своєї країни, а переможці беруть участь у міжнародних лещетарських змаганнях.

Слід згадати про Міжнародний Союз Лещетарів, т. зв. ФІС, що заіснував у 1924 році, відбуває кожного року лещетарські змагання.

Другою такою визначною установою в лещетарському житті, про яку конечно треба згадати, це Зимові Олімпійські Ігрища, що паралельно до Літніх Олімпійських Ігрищ вже від 1924 року що чотири роки відбуваються завжди в іншому місці. Перші відбулись 1924 р. у Шамоні (Франція), другі у 1928 р. у Ст. Моріці (Швейцарія), треті 1932 р. у Лейк Плесід (Америка), четверті 1936 р. у Гарміш-Партенкірхен (Німеччина), п'яті знову в Ст. Моріці у 1948 р. і шості 1952 р. в Осло (Швеція).

Цілий спортовий світ тоді ворухиться і з нетерпеливістю очікує останніх вислідів й рекордів. На той момент відходять в забуття всі події політичного характеру, а у вага всіх спрямована на Зимові Олімпійські Ігрища.

Першенства в Зимовій Олімпіаді здобувають здебільша народи

скандинавського півоострова. Головно, коли йдеться про скоки й плоскі біги. Зате у швидко-з'їзді і круто-бігу (спяльом) на чоло вибіаються лещетарі народів приальпейських.

III.

Українцям лещетарський спорт теж не чужий. В книжці "Сармаціє дескрипціо", що її написав італієць Гвагнін, маємо зовсім певні відомості, що на Україні вживали колись так званих деревляних нарт. Навіть подається там докладний опис тих нарт, які цілком схожі на сьогоднішні лещата.

Модерне українське лещетарство датується від 1908 р., яке започаткував визначний український спортовий діяч, проф. Боберський. Особисто брав він участь в лещетарських курсах в Альпах, а опісля

своє знання використав на пропагування цього спорту серед українців.

До найвищого розвою дійшов український лещетарський спорт між двома світовими війнами. Повстає тоді й вибивається на перше місце "Карпатський Лещетарський Клуб" (К. Л. К.) у Львові, який був власником своєї домівки в Карпатах (у Славську). Ця домівка багато причинилась до розвитку лещетарства.

Війна й нова московська окупація не створила умовин для дальшого розвитку цього прегарного спорту. Його майбутнє, як і майбутнє усього українського спорту нерозривно зв'язане із визволенням Рідного Краю та створенням самостійної Української Держави.

М. Наконечний

З УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ В КАНАДІ

УСК "Тризуб" в національній Лізі. — Рішенням загальних зборів "Національної Ліги", одну з найкращих українських команд копального м'яча в Канаді — УСК "Тризуб" прийнято в склад "Національної Ліги" (найвищої класи футболу).

* * *

У минулорічних змаганнях за мистецтво "Метро-Ліги" (середня класа футболу у Торонті), УСК "Тризуб" здобув перше місце. На цій підставі команда УСК "Тризуб" внесла прохання про прийняття її в склад "Національної Ліги". Прохання УСК "Тризуб" дня 12 грудня 1952 р. полагоджено позитивно і таким чином у цьому році в змаганнях "Національної Ліги" братимуть участь уже дві українські дружини: "Україна" й "Тризуб".

По національному походженні, "Національна Ліга" оформилась так: 3 канадійські (англійські) команди ("Кенедієнс", "Вестінггауз", "Остин"), 2 команди українців — "Україна" й "Тризуб", 1 ірляндців — "Олстер", 1 шотляндців — "Ст. Ендус", 1 мадярська — "Гунгарія", 1 польська — "Б'яли Ожел" та 1 італійська — "Італія".

В останньому сезоні УСК "Тризуб" розіграв 43 змагань. З того 20 мистецьких, 13 за чашу, 5 "плей оф" і 5 товариських. З 43, виграв 33, ремісував 7 і програв 3. Здобув воріт 156, а втратив 61. Найбільше воріт — 41 — здобув О. Скоцень. УСК "Тризуб" здобув 7 різних чаш.

Подібно, як футбольна ланка, так боксерська і кошиківки здобули першенства в своїх лігах.

Об'єднання двох українських спортових товариств в Едмонтоні. — 3 днем 21 грудня, 1952 р. обидва спортові товариства, що діяли на терені Едмонтону — УСТ "Україна" (заснована з рамени МУН в 1949 р.) та УСТ "Січ", яке заіснувало при СУМ в Едмонтоні — об'єдналися в одну спортову організацію. Об'єднання стало можливим тому, що управи обидвох товариств виявили максимум доброї волі та глибоке розуміння потреб українського спорту в Едмонтоні.

Об'єднане товариство носитиме назву: "Українське Спортове Товариство" в Едмонтоні (УСТ).

Нова Управа УСК "Лев" у Судбурі, Онт. — В грудні м. р. відбулися Загальні Збори УСК "Лев" при Відділі МУН у Судбурі, Онт., які вибрали такий склад нової Управи клубу: І. Марунчак, голова, Д. Ковч, голова, К. Баюс, секретар, С. Басалига, скарбник, Д. Мельник, фін. секретар, Т. Коземчук, організаційний референт (менеджер), Шілош, прес. референт, О. Яцків,

член, П. Свищ, господар, М. Гомеюк, санітар, Контрольна Комісія: П. Федак, С. Сорока й В. Зацерковний, Товариський Суд: Ю. Бідочка, І. Дацик і С. Никільчук.

Новій Управі Клубу бажаємо багато успіхів в 1953 р.

В Торонті відбувся бенкет, який влаштував Окружний Футбольний Союз для фіналістів гор за трофей "Бритійського Консуля", команд "Кенедієнс" і "Україна". Трофей "Бритійського Консуля" перейшов в посідання "Кенедієнс", які по трьохрічних спробах врешті одержали цей вартісний, один із кращих футбольних трофеїв у цілому світі.

Чашу "Персона" — одержала команда "Україна", як другий фіналіст цих гор. Це вперше в історії льокального футболу, українська команда дійшла до фінальних гор за чашу.

На тому самому бенкеті — Олександр Скоцень, змагун УСК "Тризуб", одержав трофей Голланди — нагороду для найкращого змагуна торонтської округи.

Футбольний Клуб при читальні "Просвіти" у Вінніпегу. — 28 грудня 1952 р. відбулися звичайні загальні збори Канадійсько-Українського Футбольного Клубу, на яких вибрано управу в такому складі: Роман Король — голова, Мих. Музиченко — заст. голови, Мих. Воробець — секретар, Мих. Костецький — скарбник, Осип Борис — господар, Ст. Романяк — спорт. реф., пані А. Костецька — спорт. референтка. Заступники: В. Савчук, В. Арсенич і В. Лазорович, Контрольна Комісія: С. Кечко, І. Голіян (старший) і П. Безкачко, Мировий суд: пані С. Тримбалюк, І. Романяк і Д. Будка.

**Олександр Скоцень,
мистець українського футболу.**

МОЛОДІ УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ

Хроніка організаційного життя

ПО ВІДДІЛАХ МУН

Від Редакції: Щоб познайомити наших читачів із минулим і сучасним окремих Відділів МУН в Канаді, відкриваємо з цим числом "Голосу Молоді" новий відділ журналу п. н. "По Відділах МУН". Це число ми віддаємо Відділові МУН у Содбурі, Онт., — визнаному останньою Краєвою Конференцією МУН за найкращий, найактивніший Відділ Організації Молодих Українських Націоналістів в Канаді.

Содбури, Онт.

Серед сірих скель і голубих озер Лаврентійського Кряжу, що гранітним поясом перетяв безмежний канадійський простір, спиналось коминами гут і вежами шахт — місто Содбури. Під ним, у глибоких надрах землі — багатючі поклади ніклю, дев'ятдесят відсотків усіх відомих в світі (поза межами ССРСР) зложив цього важливого металю. Копальні ніклю й дві гуті, в яких перетоплюють нікльову руду — джерело добробуту й варстат праці населення цього міста, на яке зложились десятки різних етнічних груп, від фінляндців починаючи, на японцях і китайцях кінчаючи. Одна з найчисленніших груп — українці, загально шановані содбурцями за їх працьовитість, організованість та велике прив'язання до своєї культури й мистецтва. Від двох десятирок років громадське й культурне життя українців Содбурів зосереджується кругом Філії Українського Національного Об'єднання, заснованої в 1933 році, та Братніх Організацій — УСГ (засн. в 1929 р.) й ОУК.

Молодь не остала позаду своїх батьків. Дня 24 лютого 1936 р. у-

країнська молодь Содбурів організує Відділ Молодих Українських Націоналістів, щоб разом із своїми ровесниками в Канаді й ЗДА чинно допомагати визвольним змаганням Рідного Краю, щоб вивчати й плекати рідну мову, культуру, мистецтво та виховувати себе на ідейних українців і добрих громадян Канади. У першому році свого існування Відділ начислює тільки 13 членів. Слабі числом, вони сильні й незламні своїм духом. Під проводом першого голови Відділу, В. Підзамецького. МУН-івці Содбурів розбуджують приспане національне почуття серед місцевої української молоді, зацікавлюють її українською пісню, танком, мистецтвом, заохочують до організаційної праці й відповідальності.

Вже в липні 1936 р. делегати содбурського МУН беруть участь у Краєвій Конференції МУН у Саскатуні, яка наголошує націоналістичні засади МУН та намічує широку розбудову організаційної мережі МУН по всій Канаді.

В 1937 р. значно зростає, кількісно й якісно, розгортаючи енергійну діяльність, на яку склада-

ються академії, концерти, аматорські вистави, доповіді й дебати, спортові змагання, тощо. Організується хор, танцювальна група, а в 1938 р. струнна оркестра МУН, яка нараховує 6. 40 музик, якими управляє п. Шульга. Своїми виступами МУН-івці збуджують ентузіазм й жертвенність українського громадянства Содбурів, яке у час найбільшої депресії складає тисячі долярів на допомогу визвольній боротьбі ОУН, на інвалідів, Прогресивну Школу та інші красі

цілі. Численні виступи МУН-івських співаків й танцюристів перед чужинецькою публікою сприяють популяризації українського імени серед іншо-національних громадян Канади, в яких збуджується зацікавлення й симпатія до українських державницьких прагнень та визвольної боротьби України.

Приходить II-га світова війна. Старші члени МУН відходять у лави канадійської армії, фльоти, літунства, щоб стати на захист

ЧЛЕНИ ВІДДІЛУ МУН У СОДБУРИ. Сидять зліва до права: О. Марунчак, прес. реф. (1), Т. Коземчук, член Управи та спорт. реф., П. Бендик, м. голова та інструктор українських танків, В. Зацерковний, голова та режисер драм. гуртка МУН, К. Баюс, скарбник, А. Фецин, фін. секретар, О. Гриценко, прес. реф. (2), стоять: 2-ий ряд — О. Коземчук, Р. Бендик, Н. Зацерковна, чл. Контр. Ком., Н. Степанчук, М. Милій. С. Дмитришин, О. Голинська, М. Бідоцька, чл. Контр. Ком., Н. Янківська; 3-ий ряд: М. Цюмко, С. Басалига, С. Власенко, М. Дутка, М. Гүменюк, О. Яцків, реф. Доросту, І. Василиця, голова Контр. Ком., М. Бідоцька, бібліотекар. Бракують на світлині: М. і О. Губ'як, М. і Ф. Майковські, М. і С. Небелюк, І. й О. Литвинчук, П. Литвинчук. П. і В. Панас, М. Никільчук, розваг. реф., М. Петруха, орг. реф., В. Рогожинська, С. Сорока, секр., І. Стефурра, Б. Лозовчук, М. Брештин.

країни, що відкрила їх батькам свої гостинні двері. На місцях старших приходить молодше покоління молоді, яке продовжує живу організаційну діяльність. В роки війни МУН, разом з Братніми Організаціями, набуває площу над недалеким озером, яку використовує для спорту, фестивалів, концертів під відкритим небом. В 1944 р. Відділ видає на циклостилі двомовну газетку МУН "Голос Півночі", яку редагує І. Стефурра. Організується спортова секція МУН, яка гартує тіло членства та виховує в ньому дух спортової карності й солідарності.

Із закінченням війни члени МУН активно допомагають, враз із своїми батьками, беззахисним масам нової української еміграції в Європі. В 1947 р. прибувають у Содбури перші виступи нової еміграції і Відділ починає поповнюватися новим членством, яке приносить з собою ще свіжий запах рідної землі, новий ідейний запал та організаційний досвід. Прибуває їх все більше й більше — і у рядах МУН, під крилами націоналістичного тризуба сходяться і розуміють себе два покоління української молоді, що родились і виростили переділені океанами, тисячами миль, фронтами. Між новими членами МУН — учасники недавньої визвольної-революційної боротьби, колишні повстанці, вояки УНА, підпільники. Їхня участь — великим стимулом до дальшої праці й росту.

В 1950 р. після довшої підготовки організується при Відділі МУН секція Доросту МУН, а в 1951 р. дякуючи невтомним заходам тодішнього голови Відділу, Т. Коземчука, постає при Відділі команда копаного м'яча "Лев". При Відділі організується оркестра Доросту МУН, під керівництвом Д. Волян-

ського, розгортає живу діяльність аматорський гурток, на чолі з режисером В. Зацерковним, організуються імпозантні культурно-мистецькі імпрези. Відділ не забуває за працю ні про потреби організаційні централі МУН, ні про "Голос Молоді", ні про важливі визвольні і громадські цілі, жертвуючи на них із своїх вистав, концертів і змагань.

XIV Краєва Конференція МУН, що відбулася влітку 1952 р. у Вінніпегу, визнала Відділ МУН у Содбури найкращим Відділом на всю Канаду, нагороджуючи його мандрівним почесним прапором МУН. Його високо держать содбурські МУН-івці, рішені зберегти його для Содбурів своєю дальшою працею й досягненнями на славу, волю і честь Батьківщині.

К. Баюс

* * *

Нова Управа Содбурського МУН

В січні 1953 року відбулися річні Загальні Збори Відділу МУН у Содбури, на які зложились звіти членів уступаючої Управи, дискусія над звітами та дальшим планом праці, та вибір нової Управи Відділу на 1953 р. Головою Відділу обрано Володимира Зацерковного, колишнього вояка УПА, який вже від п'яти років бере активну участь у праці Відділу, у якій виявив себе як талановитий режисер та добрий організатор драм. Вистав та інших імпрез. Містоголова — усім відомий і всіми люблений інструктор українських танків — Петро Бендик, уродженець Канади, який виховав десятки танцюристів та виступав з ними на десятках різних кавалькад, концертів й пописів. Секретарем обрано Степана Сороку, уродженця Полісся, учасника революційно-підпільної боротьби, який від 5 років активно працює в рядах МУН. Фі-

нансовим секретарем обрано Адама Фещина, який перед кількома роками прибув до Канади та виявив себе жертвеним і працьовитим членом Відділу. Скарбник Відділу — це минулорічний секретар К. Баюс, колишній підпільник, кінкалітний член Управи Філії УН в Альгранжі, Франція, працює в МУН від 1951 р., а в останньому часі став секретарем УСК "Лев" при Відділі МУН. Членом Управи та спортовим референтом МУН обрано Тараса Коземчука, довголітнього голову Відділу, який почав свою працю в МУН у Кіркленд Лейк, куди дитиною прибув у 1930-их рр. з України. Вложив чи не найбільше праці у розбудову Відділу МУН, зокрема його секції Доросту та УСК "Лев", якого він душею та працьовитим управителем.

Надіємось, що у такому складі Управа МУН у Содбурі зуміє ще більше розбудувати Відділ та дальше поглибити його діяльність і запевнити йому і в цьому році передове місце між усіма Відділами МУН в Канаді.

МУНІВСЬКІ ТАНЦЮРИСТИ ЗНОВУ ЧАРУЮТЬ СОДБУРЦІВ

Дня 21 грудня м. р. Відділ МУН у Судбурі мав знову нагоду пописатись танцювальними здібностями своїх членів — тим разом на добродійному концерті, влаштованому місцевою спілкою фризів у театрі "Кепитал". Увесь прихід з концерту, призначено на незаможну дітвору Судбурів, для якої при вході складала публіка завбавки, замість купувати квитки.

Сальви добре заслужених о-

ТАНЦЮРИСТИ ДОРОСТУ МУН У СОДБУРІ. 1 ряд: С. Марунчак, Б. Стос, К. Милий, Р. Форманець, Д. Будзяк, В. Мартинець; 2 ряд: Г. Чаплик, О. Волянська, О. Дутка, М. Голинська, С. Курилів. Ю. Дичаківська, Л. Юзик, Х. Зубаль; 3 ряд: С. Підзамецький, В. Волянський, Ф. Марунчак, М. Галюк, Б. Форманець, О. Лапчинський, І. Курилів, В. Криштальський; 4 ряд: С. Шилюк, В. Гриценко, О. Голинська, С. Дмитришин, О. Марунчак, П. Бендик — інструктор, О. Гриценко, Н. Степанчук, С. Рогожинська, С. Будзак і Л. Форманець.

плесків покривали виступи наших танцюристів, яких успіх треба завдячувати інструкторів танків, П. Бендикові, та оркестрі МУН. Особливі оплески зустріли виступ МУН-івок: С. Дмитришин, О. Гриценко та А. Марунчак, яких світлина прикращує обгортку цього числа ГМ, що виконали танок "Гуцулка". Слід згадати, що свого мистецтва навчилися ці дівчата на Вищих Освітніх Курсах у Торонті, на які вони учащали літом 1952 р.

Виступи танцюристів та музик судбурського МУН — який користується заслуженою популярністю серед громадянства Судбур — залишив найкраще враження на чисельну різнонаціональну публіку.

О. Г.

З УРОДИН НА ПРЕС. ФОНД "Г. М."

Дня 4 січня ц. р. відбулося у домі п-ва Степанчуків прийняття з нагоди уродин їх дочки, активної

членки МУН — Наталії Степанчук. Від численних гостей, членів і членок МУН — приятелів Наталії, промовляв П. Ковч, який від імени присутніх побажав їй багато щастя й успіху на дальшому життєвому шляху, подякував батькам її за багату гостину, та вручив Наталії чудову китицю квітів. Після вечері гості забавлялись ще довго. За гостиною не забуто й про наш МУН-івський орган — "Голос Молоді", ан який зібрано суму \$20.50. Жертвували: по \$2.00 — К. Баюс, О. Яцків, С. Василюга, М. Петруха, М. Гоменюк, по \$1.00 — Н. Степанчук, п. Ковч, В. Гриценко, І. Василюца, С. Сорока, п. Степанчук, С. Дмитришин і А. Фешин, по \$0.50 — О. Волянська, О. Степанчук, О. Гричак. Усім жертводавцям — щира подяка, а Наталії й її гостинним батькам — багато щастя й радості у майбутньому.

О. Гриценко

Романа й Петро Бендики,
талановиті танцюристи судбурського МУН.

Монтреал на старті

Від свого засновання в 1937 р., Відділ Молодих Українських Націоналістів у Монреалі проробив велику й відповідальну працю як серед української молоді — на освітньо-виховному, культурно-мистецькому та спортовому відтинках, так і серед французького й англійського населення цієї канадської метрополії, яке знайоме із визвольними змаганнями та культурою й мистецтвом українського народу, здобуваючи серед чужинців чимало прихильників для української справи.

Правда, в останніх двох рсках діяльність Відділу МУН в Монреалі дещо послабла. Склалися на те різні обставини: довголітні, провідні працівники МУН відійшли у професійне життя, або переїхали в інші місцевості (як ось М. Орихівський, Я. Білак та ін.), членство УНО, УСГ й ОУК знову ж не достатньо цікавилися молодим поколінням. У Відділі залишились молодші, менш досвідчені сили, які не могли одначе оминути початкових труднощів у праці. В 1952 р. головою Відділу був працьовитий і здібний Б. Казимира, але, не маючи досить співробітників, не був він у силі переломити усі перешкоди на своєму шляху.

Напередомі 1952 й 1953 рр. монреальський МУН поповнився новими членами з новоприбулої й родженої в цій країні молоді. Зразу розгорнено ширшу діяльність. Дбайливо підготовано й влаштовано в грудні Академію в честь сл. п. Білеса й Данилишина. Нова Управа Відділу, на чолі з П. Марунчаком, намітила широкий план праці та приступила з запалом до його реалізації. МУН бере активну участь, враз із іншими молодечими орга-

нізаціями Монреалу, у підготовці до Крутянського Свята. Заходами реф. Dorostu, С. Срубіцького та при активній співпраці інструктора укр. танків, Е. Загурака, організовано при Відділі Доріст МУН. 21 січня ц. р. відбулися перші в цьому році збори МУН, на які прибуло поважне число членів. Після церемонії прийняття нових членів: Д. Дячун та О. Орихівського, С. Срубіцький виголосив доповідь на тему "МУН, його основи та ідеологія", яку присутні вислухали із зацікавленням. У дискусії над доповіддю приватні члени висловили бажання, щоб частіше влаштовувати того роду доповіді на зборах Відділу.

Збори присвятили свою дальшу увагу "Толосові Молоді", стверджуючи, що від довшого часу у органі МУН нічого не писалось про МУН у Монреалі. Звичайно, коли оживиться праця Відділу, буде про що писати на сторінках "ТМ", і про це подбає пресовий референт Відділу — С. Срубіцький та секретарка О. Дячун. Тому всю увагу членство Відділу звернуло на поширення діяльності Відділу, про якої зріст свідчать звідомлення із імпрез і зборів монреальського МУН у цьому числі журналу.

Серед членства Відділу у Монреалі на окрему згадку заслуговують своєю працею цього річний голова Відділу, П. Марунчак, загально відомий у Монреалі як знаменитий танцюрист та вчитель укр. танків, як теж Оля Дячун, тепер секретарка Відділу. Слід відмітити теж між активнішими працівниками Відділу — членку І. Глібчук, та членів — Т. Батюка, Е. Загурака, Т. Сум, М. Загорюлька, Б. Казимиру, Марцелю-

Членки Доросту МУН у Монтреалі складають підчас Академії в пам'яті Біласа й Данилишина присягу на вірність Батьківщині над символічною могилою обох Героїв. Зліва до права: референт Доросту, С. Срубіцький, Н. Спех, Г. Сандулік, Д. Ватаманюк, Р. Марцінковська, Р. Кругова, О. Штобура, Л. Левицька і С. Максимків.

на та Орихівського. Коли їх слідом підуть й інші члени нашого Відділу, то з Монтреалу буде мож-на багато дечого сподіватися.

Треба радіти, що й місцева Філія УНО стала присвячувати більше уваги нашому Відділові. Відрадне й те, що співчуває усім серцем нашій молоді й місц. парох, о. декан Марків, який виголосив прегарну промову на тему молоді на недавніх заг. зборах місцевої Філії УНО.

Сподіваємось, що в 1953 р. Відділ МУН у Монтреалі знову завоює своєю працею одно і перших місць в Канаді, для чого в нього зараз усі дані: як у жодній іншій організації, зібралася в його рядах молодь із усіх земель України, мо-

лодь народжена в Канаді й на еміграції, молодь різного стану і різного віроісповідання — об'єдна-на однією ідеєю українського на-ціоналізму й сповнена бажанням працювати на добро, волю і славу своєму народові. **В. Гаснюк**

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ МУН

В середу, 10 грудня м. р. відбу-лися річні Загальні Збори Відділу МУН у Монтреалі, якими проводив С. Срубіцький, а секретарював В. Загорулько.

Б. Казимира, голова Відділу в 1952 р., та секретарка, С. Польна за-читали і зложили звіт із цілоріч-ної праці Відділу, за якими сліду-вали звіти скарбника, Р. Дейнеки, та представниці ГМ, О. Дячун. Зві-

тування закінчив спортовий референт, Т. Батюк, інформуючи про спортову діяльність МУН у 1952 р.

Після дискусії над звітами, приступлено до вибору нової управи Відділу. Головою обрано одноголосно молодого підприємця Петра Марунчака. Містоголовою вибрано Р. Дейнеку, секретаркою Олю Дячун, а скарбником В. Мацелюха. До Контрольної Комісії Відділу ввійшли: М. Загорюлько, Н. Топольницька та Т. Батюк. Спортовим референтом Відділу знову обрано Т. Батюка, якому допомагатиме в цій ділянці його дружина, Ольга. Інструктором укр. танків в 1953 р. буде Е. Загурак.

Збори закінчено національним гімном.

О. Дячун

СТВОРЕНО ДОРІСТ МУН У МОНТРЕАЛІ

Дня 27 грудня 1952 відбулися в домівці монреальського УНО основоположні сходи Гуртка Dorostу МУН. Референт Dorostу, С. Срубіцький, поінформував приїхавших про значення й завдання МУН, після чого приступлено до вибору керівних органів Гуртка. Головою обрано І. Панишака, його заступником — Я. Мاستикаша, секретаркою — О. Штобур, скарбничкою Л. Левицьку, а членкою Управи — Р. Марцінковську. Обрано теж Контрольну Комісію в складі: М. Левицька, голова, та С. Максимів і І. Мاستикаш, члени. Надіємось, що новостворена клітина Dorostу МУН розгорне живу діяльність в 1953 р. та підготує в майбутньому нові кадри членства МУН.

НОВОРІЧНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Дня 31 грудня Відділ МУН у Монреалі влаштував новорічне прийняття для своїх членів, прихильників й гостей, підготовкою

якого займався новообраний голова Відділу, П. Марунчак. Господинею вечора була Оля Дячун, яка із сестрою Одаркою, добре вив'язалася із свого завдання. Проводив вечором Т. Батюк. Промовляли: П. Марунчак, С. Срубіцький, який зробив підсумки праці МУН у 1952 р., та представник "Зарева", М. Плав'юк, що побажав МУН-ові багато успіху в новому році та зупинився над методикою праці в молодечій організації. Після прийняття, Б. Казимира висвітлив гарну фільму. Вечір залишив приємне враження у всіх учасників.

ГІДНО ВІДЗНАЧЕНО 20-ТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ ГЕРОЇВ ГОРОДКА

В 1932 р. польські окупанти знищили двох юних бойовиків ОУН, В. Біласа та Д. Данилишина. "Я був і є на все приготований! — дивлючись смерті у вічі, говорив на польському суді Д. Данилишин, — тільки жалую, що не зможу далі працювати для України!" Хоробро вмірав юний В. Білас: "Я націоналіст-революціонер! — кинув він у вічі польським катом, — такі, як я, Батьківщині лише смертю слугувать!"

Передсмертні слова Біласа й Данилишина стали заповітом для українських націоналістів, що продовжують боротьбу за ці ж самі ідеали, у стіп яких поклали своє життя славні герої Городка Ягайлонського.

За ініціативою Молодих Українських Націоналістів Монреалу та за співучастю Пласту й "Зарева" врочисто вшановано в Монреалі 20-ті роковини смерті Біласа й Данилишина.

Дня 28 грудня м. р. відслужено в укр. православній церкві панакхиду за упокій їхніх душ, підчас

якої о. протоєрей Слюзар виголосив високо-патріотичну проповідь.

Цього ж дня відбулася у місцевій Домівці МУН жалібна академія, яку відкрила присяга членок Доросту МУН над символічною могилою Біласа й Данилишина — боротись за їхню кров'ю освячений ідеал — Самостійну Соборну Українську Державу. Референт Доросту МУН, С. Срубіцький, який переводив присягою, виголосив змістове вступне слово. Відтак декламувала членка Доросту, Рома Марцінковська. Цікавий і повинний глибоких думок реферат про обох Героїв виголосив провідник "Зарева", д-р М. Антонович. Дальшу програму виповнили деклямації Христі Попадинець (Пласт) та В. Конешного (МУН), який виголосив з чуттям Франкові "Каменярі". Свято закінчено українським гимном.

Прес. Реф. МУН у Монреалі

СПРОСТОВАННЯ

У січневому (англомовному) числі ГМ, у звідомленням про виступ членів МУН підчас Ювілейних Святкувань УНО у Монреалі вкралося кілька помилок при вичисленні прізвищ учасників. Прохаючи їхнього вибачення, спростовуємо, що виступом МУН — танками — кермував Е. Загурак, а у виступах брали участь: П. і В. Марунчаки, І. Зубан, В. і О. Дячун, І. Гумчак, О. Чайківська, Н. Топольницька, О. Орихівський та Т. Сум.

СТ. КЕТЕРИНС - ТОРОЛД, ОНТ.

Дня 11 січня ц. р. відбулися в УНДомі у Ст. Кетеринс, Онт., річні Загальні Збори Відділу МУН у Ст. Кетеринс - Торолд, Онт., на яких обрано нову Управу Відділу у такому складі: А. Кухар, голова, М. Макух, м. голова, О. Горохівська, секретарка, П. Кухар, скарб-

ник, Е. Максимець, фін. секретарка, М. Піжицький, член Управи, Контрольна Комісія: В. Микицел, М. Гуляс і І. Непрілий, референти: культ.-освітній — О. Тихонька, Доросту — Е. Самець, спорту — В. Яремчук, преси — М. Глинська. Предсідником Заг. Зборів був В. Луців, секретаркою — М. Гуляс.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

В неділю, 4 січня ц. р. відбулися річні Загальні Збори Відділу МУН в Гемилтоні, які вибрали нову Управу Відділу у такому складі: М. Ольховий, голова, Р. Доскоц, заст. гол., Л. Подільська, секретарка, Е. Гарманська, скарбник, М. Прибила, член, Контрольна Комісія: А. Григорович, Е. Шуєт та Г. Грабовська, референти: культ.-освітній і спортовий — М. Прибила, Доросту — А. Григорович. Предсідником Зборів був М. Ольховий, секретарювала — Е. Гарманська.

ТОРОНТО - ЗАХІД, ОНТ.

В неділю, 4-го січня 1953 р. відбулися річні Загальні Збори Відділу МУН у Зах. Торонті, на яких обрано нову Управу Відділу у складі: В. Кұльчицька, голова, Б. Климаш, м. голова, О. Даниляк, секретарка, О. Крушельницький, скарбник, М. Нецівка, член. Контрольна Комісія: Н. Бундза, голова, Н. Ямкова та С. Радченко, члени, референти: культ.-освітній — Е. Резанович, Доросту — О. Даниляк і Б. Климаш.

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Дня 28 грудня 1952 відбулися річні Загальні Збори Відділу МУН в Едмонтоні, на яких обрано нову Управу Відділу у складі: Г. Балка, голова, С. Гладун, м. голова, М. Лиско, секретар, Ф. Гладун, скарбник, Я. Слюзар, член. До Контр. Комісії ввійшли: В. Осташевська, С. Литвин та М. Балагурак.

РЕДЖАЙНА, САСК.

Дня 16 січня 1953 відбулися Загальні Збори Відділу МУН у Реджайні, якими обрано нову Управу Відділу у складі: Н. Корпусь, голова, О. Прийма, м. голова, У. Семко, секретарка, Л. Браташ, скарбничка, до Контр. Комісії ввійшли: А. Галапац та А. Сверида.

ВІННІПЕГ, МАН.

Дня 4 січня, мішаний хор Відділу МУН у Вінніпегу, під упр. Е. Климкова, дав успішний концерт колядок і шедрівок. У концерті взяли теж участь: дитячий хор Доросту МУН, чоловічий хор УСГ та соліст-баритон, М. Семчишин.

У навечер'я українського "Нового Року" влаштував місцевий Відділ МУН Маланчин Вечір із танцями та цікавою мистецькою програмою.

В неділю, 11 січня 1953 р. відбулися річні Загальні Збори Відділу МУН у Вінніпегу, у програмі яких увійшли звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами та вибір нової Управи, якої склад такий: Л. Коссар, голова, Т. Цірка, м. голова, Т. Ламанець, секретар, А. Нецкар, 2-га секретарка, О. Гудь, скарбничка, Р. Стойко та А. Коссар, члени, до Контр. Комісії ввійшли: Г. Будзан, Г. Ковалишин, Г. Багнюк.

Референти: культурно - освітній — М. Симанич, організаційний — І. Ковалишин, спортовий — Б. Климків, розваговий — Й. Климків, пресовий — Б. Гевак.

З ВЕСІЛЛЯ НА МОЛОДЕЧУ ПРЕСУ

В суботу, 18 січня ц. р. відбулося в гр.-катол. церкві св. Андреся у Вінніпегу вінчання членів МУН — І. Мотрука й Л. Білоус. Вінчали оо. декан Й. Пуляк, С. Тарнавецький і Д. Шевчук. Опісля відбулася в домі батьків молодого весільна гостина, на яку прибули рідня, знайомі і друзі молодого пари. Молодий — активний кількалітній член вінніпезького Відділу МУН, тепер — член Контр. Комісії КУ МУН, молода — крім праці у МУН (зокр. у МУН-івському драм. гуртку) є активною членкою Пласту. Підчас прийняття не забуто про молодечу пресу, на яку зібрано суму \$20.00, розділюючи її по-половині між "Голос Молоді" та "Молоде Життя". Жертоводавцям — наше щире спасибі, а щасливим молодятам — багато радощів і успіхів на новому життєвому шляху.

ЖЕРТВУВАЛИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ГОЛОСУ МОЛОДІ"

МУН — Вінніпег	\$50.00
МУН — Едмонтон	50.00
МУН — Форт Вілліам	35.00
В. Гладун, Торонто	10.00
Я. Гнатів, Форт Вілліам	1.00
С. Срубіцький, Монтреал	1.25
Т. Костів, Саскатун	0.50
М. Масюк, Калгарі	0.50
Б. Климаш, Зах. Торонто	0.25

Усім жертоводавцям щире спасибі. Хто слідуючий?

Адміністрація "Т. М."

ЖЕРТВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ МОЛОДІ!

ЩО ЧИТАТИ?

Г. Полікарпенко: Організація Українських Націоналістів під час другої світової війни, 4-те доповнене видання, ст. 148. На чужині, 1951.

Рекомендуємо нашим читачам цей популярний нарис історії ОУН під час 2-ої світ. війни, де змальована політично-революційна боротьба українських націоналістів із большевицьким та німецьким окупантом України в рр. 1939 - 1945. У книжці багато цінних, досі непублікованих матеріалів та світлин.

Є. Загачевський: Спогади фронтовика, ст. 240.

Перед нами цікаві спогади підстаршини I-ої Дивізії Української Національної Армії, що попадає і повстанського загону у карний німецький баталіон на східному фронті, звідки вдається йому дістатись у новосформовану Українську Дивізію. З нею він попадає у полон до аліантів (Риміні, Італія). Розказує автор цікаво, не розхвалюючи своїх бойових заслуг (як це іноді буває у споминах військовиків). Книжка переважана німецькою військовою термінологією; автор нарікає, що нізвідки було вивчати українську термінологію. І зовсім слушно, бо ця ділянка занедбана нашими військовиками й мовознавцями. Спогади читаються легко і з захопленням.

Смолоскип, журнал української молоді, ч. 2 (26), Париж, Франція, лютий, 1953.

Як звичайно, чергове число "Смолоскипу" редаговане цікаво й

дбайливо. В числі цікавий репортаж В. С. Мардака про участь українських делегатів у Світовій Студентській Зустрічі в Копенгазі, яка відбулася 12-17 січня ц. р., нові вісті про визвольну боротьбу молоді України та інших поневолених московськими большевиками народів; інтересний спомин Г. Совачевої п. н. "Незабутній 1919 р.", статті на українознавчі, виховні, спортові та інші теми. Редакторам: О. Зінкевичу, І. Сілецькому та А. Кобилкові належить признання за високий рівень та, головне, "молочечість" "Смолоскипу".

Авангард, журнал для молоді, рік VI - VII, чч. 4 - 5, грудень - січень 1952-3, видає ЦК СУМ, Лондон, Англія.

У зменшеному (кишенковому) форматі, збільшений об'ємом (107 ст.), орган СУМ-у "Авангард" робить приємне враження багатством та різноманітністю матеріалів, серед яких, однак, відчувається перевага літератури й популярно-наукових статей над молодечею проблематикою. Редактор журналу — В. Шул'га.

Студентські Вісті, двомовне періодичне видання Т-ва Укр. Студентів Католиків Манітобського Університету "Гамма Ро Каппа", р. 6, ч. I, січень, 1953, Вінніпег.

L'Étudiant Ukrainien, Bulletin d'information de l'Union Centrale des Étudiants Ukrainiens, No. 2, Paris, 1953.

ЧИТАЙТЕ Й ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

єдиний в Канаді жіночий журнал

ЖІНОЧИЙ СВІТ

ЯКИЙ ВИДАЄ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ

Річна передплата \$2.50.

Адреса Адміністрації:

**WOMEN'S WORLD,
Box 3093,
WINNIPEG, MAN., CANADA**

КОЛИ

Ти прагнеш працювати для свого народу,
бажаєш розвивати свій дух і гартувати тіло,
шукаєш доброго товариства й культурної
розваги,

ВСТУПАЙ У РЯДИ МУН!

МОЛОДІ УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ КАНАДИ

організують українську молодь усіх станів і віроіспові-
дань,

виховують її на засадах християнської моралі й україн-
ського націоналізму,

плекають українське мистецтво та культуру,

готують українську молодь на свідомих українців і доб-
рих громадян Канади.

ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАТИСЬ ДО КРАЄВОЇ УПРАВИ МУН:

U. N. Y. F., D. E., Box 791, WINNIPEG, MANITOBA.

або до місцевого Відділу МУН.

ПЕРЕДПЛАТІТЬ

єдиний на європейському континенті

місячник української націоналістичної молоді

“СМОЛОСКИП”

Передплата на рік — \$1.00.

Замовляти на адресу:

SMOLOSKYR,

3, rue du Sabot,

Paris 6, France.